

«Όπως υπάρχει και καλός δράκος...»

Μια φορά κι έναν καιρό
έξ' έναν κομμάτι παλιό

έξ' ένα απομακρυσμένο χωριό ζούσε ένας
στράμος έξ' για επηλιά στο χωριό αυτό οι κατοίκοι ζούσαν
ηρέα και ειρηνικά. Ο καιρός κολούσε ομόρφα, οι κατοίκοι
έκαναν τις δουλειές τους χαρούμενοι και ο ένας βοηθούσε τον
άλλον.

Μια ανοιξιάτικη, ηλιόλουστη ημέρα, στο χωριό δινόσαν
πανηγύρι. Όλοι οι χωριανοί με το καλό τους, βόημανε
έστην πλατεία.

Σαφνίδια αρχίσει ένας συντακός άγγελος που εξερχόταν σε
ανεμοστρόβιλο. Κλαδιά αρχίζουν να βγάνουν και να πέφτουν
στην πλατεία πάνω στα τραπέζια, η γουδιμή εξαφανίζεται
και οι χωριανοί αναβραστημένοι, έρρεσαν να κρυφτούν στα
βιτρίνα τους.

Οι άνθρωποι αναρωτήθηκαν:

- Μα τι έχει συμβεί;
- Λες να είναι δουλειά του δράκου;
- Οχι, συγγορά μας!....
- Αλίμονο μας!.....

Μι όπως έχω δει! Ο μαγικός από όλα τα δέντρα, η βουνη
που βήμασαν οι χορευτές, η τσίμνα, ξύπνησαν την
αλγερσία του δράκου και τον έμαναν να φταρnisσει,
Αυτό βήμασε του ανεμοστρόβιλο! και να ήταν μόνο αυτό,
Πέταξε από τα ρουθούνια του φωτιά.

Η φωτιά αυτή απλώθηκε στα μόνιμα δέντρα και είχε βίον πτήρε
φωτιά στο το δάσος.

Μόλις είδε την φωτιά

Ο δράκος μας λοιπόν, ο Αλφερτούλης τράφαξε και διαχωρήθηκε
Μια παρέα παιδιών που έπαιζε κοντά - είχε ξεκαρύνει από
την πλατεια που βρισκταν το πανομήρι - είδε τη φωτιά και
του λοιπήνο Αλφερτούλη και τρομοκρατήθηκε. Έκτος
από του χριστόφορο και την Γωβύ, οι οποίοι είχαν
το θάρρος να πάνε κοντά στον τρομοκρατημένο Αλφερτού-
λη. Προβπαθήσαν να βρούνε λύση για να βώσουν το δάσος.
- Εδώ φραϊώ! Εδώ φραϊώ! είπε υλέουκας ο δράκος γαξέυενος
α για σωνιά της βηηλιάς
- Μη υλαις, θα βροχε λύση! είπε ο χριστόφορος, προβπαώντας
να του παρησορήσει
- Το ευέφτημα! θα τρέξουμε να υδοποιήσουμε τους υατοί-
υους του διπλανού χωριού
- Κι εγώ! Το βρήμα! πτήρε θάρρος ο Αλφερτούλης μας.
- Θα περάσω τρήσορα στα διπλανά χωριά να εγσοποιήσω
τους υυδρευεις. Τον δράμο Τζαυούλη, τον δράμο Χουζού-
ρη, τον Μπρούνη και τον Μαβούρη. Να έρθουν και να
βοηθήσουν! Άζη ράχη μας υπορούγε να γεσαφέρουμε
πολύ νερό.
Και πρατσαγια, έτσι έγινε. Οι υάκοιμοι των χωριών
μαζί με τους δράκους, ευεργεσάστησαν και υατοφέραν
να βθήσουν την φωτιά και να βώσουν το δάσος.
Πιο πολύ υμως βοήθησε ο Αλφερτούλης, ο οποίος, από
πολύ υδύναρος έγινε πολύ δυνατός και τότε και στο
εξής βοηθάσε τους υατοίμων δε ότι χρείαζονταν

ΤΕΛΟΣ